

Tưởng Niệm « Sáu Lèo »

Lão Ngoan Đồng

Hình ảnh cuối cùng của tướng NGUYỄN NGỌC LOAN

Sáu Lèo được nhắc tới ở đây không phải Sáu Lèo của TVTS mà là **“Sáu Lèo”** Nguyễn Ngọc Loan, vị cựu Tư Lệnh Phó Không Quân kiêm Tổng Giám Đốc Cảnh Sát Quốc Gia của Việt Nam Cộng Hòa trước đây - người vừa qua đời vào ngày 14. 7. 1998 tại Hoa Thịnh Đốn.

(Hỗn danh **“Sáu Lèo”** là do các nhà báo Sài Gòn đặt cho Đại Tá Nguyễn Ngọc Loan khi ông nắm giữ chức vụ Tổng Giám Đốc Cảnh Sát Quốc Gia dưới thời chính phủ Nguyễn Cao Kỳ).

Cho tới nay, mỗi lần nhắc tới thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan (ông giải ngũ với cấp bậc thiếu tướng), người ngoại quốc lại nhớ tấm hình chụp ông đích thân xức tước một tên đặc công VC trên đường phố Sài Gòn hồi Tết Mậu Thân 1968, và vì thế một số không ít đã gọi ông là **“bạo tướng”** (ruthless general, nhật báo The Age). Nhưng người Việt Nam từng quen biết ông, hay từng làm việc dưới quyền ông, và kể cả một số người ngoại quốc biết rõ, hiểu rõ ông, thì bên cạnh tấm hình đó, còn phải nhớ tới đức tính cương trực, thanh liêm, can đảm, tận tụy của một cấp chỉ huy nơi ông.

Trước thời ông làm Tổng Giám Đốc, lực lượng cảnh sát quốc gia (CSQG) của VNCH còn mang tính cách bán quân sự rõ rệt, với nhiệm vụ, khước năng bảo vệ trật tự trị an trong thời bình hơn là thời chiến. Nhưng sau đó, dưới sự lãnh đạo của ông, CSQG đã trở thành một lực lượng đáng kể trong công cuộc bảo vệ miền Nam trước cuộc xâm lược của CSBV, trước những xâu xé, tranh chấp nội bộ nảy sinh sau cuộc đảo chánh 1963, cũng như tình trạng **“vô chánh phủ”** trong mọi giới, từ tôn giáo tới đảng phái, từ làng báo tới học đường...

Dĩ nhiên, có người sẽ cho rằng ông Loan được nắm giữ CSQG chỉ vì là người của Nguyễn Cao Kỳ, và sau đó CSQG **“nổi”** cũng nhờ cái thế của ông Kỳ. Điều đó đúng một phần. Phần còn lại **“con người”** ông Loan. Trước năm 1975, ở miền Nam không thiếu tướng tá nhờ thời cơ hay phe đảng mà nắm được những chức vụ quan trọng, nhưng sau khi ngồi vào chức vụ đó rồi, họ chỉ làm nổi bật thêm sự bất tài của mình. Ông Loan khác hẳn, xuất thân là phi công phản lực đầu tiên của Không Quân VNCH (ông học bay tại Pháp), đang làm Tư Lệnh Phó Không Quân lại sang nắm cả CSQG mà không hề bị coi thường, bị **“kỳ thị”** thì đủ biết tư cách và tài lãnh đạo chỉ huy của ông như thế nào.

Nhưng cũng vì có tài mà lại không cúi đầu thần phục ai, không kiêng nể phe phái nào, ngày ấy ông Loan đã bị khá nhiều người ghét. Ông bị một số **“cha”** ghét vì đòi bắt “con nuôi tổng thống Diệm” (sẽ nói tới ở đoạn sau), ông bị vài **“thầy”** ngoài miền Trung ghét vì muốn vào chùa bắt các quân nhân làm loạn, ông bị

sinh viên **“trâu đánh”** ghét vì chủ trương cứng rắn với thành phần này, ông bị nhiều tướng lãnh cùng thời ghét vì cái tật hay chỉ trích, nóng giận, ông bị Mỹ ghét vì không chấp nhận cho những người đồng minh lông lá này làm vương làm tướng ở miền Nam...ái **“bị ghét”** sau cùng ấy đã khiến ông và những người theo ông, hoặc làm việc chung với ông, trở thành mục tiêu cuốc một vụ **“bắn lầm”** lộ liễu và nham nhở nhất của đồng minh Hoa Kỳ trong chiến tranh Việt Nam.

***

Nói về sự cương trực của ông Loan, có lẽ không gì bằng nhắc lại vụ loại trừ Phạm Ngọc Thảo, một người mà tới nay đã có đủ bằng chứng để kết luận là người của cộng sản.

Phạm Ngọc Thảo nguyên là Việt Cộng hồi chánh, được tổng thống Diệm tin dùng và nhận làm **“con nuôi”**. Đối với một số không ít người công giáo, ông Ngô Đình Diệm được coi là một vị **“thánh”**. Mà thần thánh thì không bao giờ lầm. Chính vì thế, trong thời kỳ hỗn loạn sau cuộc đảo chánh 1963, khi Phạm Ngọc Thảo (lúc ấy mang cấp bậc đại tá) âm mưu **“làm loạn”** thì không ít nhà lãnh đạo và tín đồ công giáo đã ra mặt ủng hộ, vì cho rằng Phạm Ngọc Thảo đang trả thù cho cái chết của hai anh em ông Diệm. chứ có đâu có ngờ rằng viên cựu sĩ quan VC này đang âm mưu phá rối chính trường miền Nam.

Bản thân ông Nguyễn Ngọc Loan là một người công giáo, xuất thân từ một gia đình có người **“đi tu”**, nhưng ông không để cho niềm tin vào tôn giáo ảnh hưởng tới suy nghĩ và hành động của mình. Ông Cương quyết đặt quyền lợi (chính đáng) của Tổ Quốc lên trên hết.

Những ai theo dõi cuộc binh biến, các diễn tiến chính trị tại miền Nam thời ấy hẳn còn nhớ việc Phạm Ngọc Thảo sau khi bị thương đã tới **“tỵ nạn”** tại một nhà xứ nọ ở vùng ngoại ô Biên Hòa. Vào cái thời hỗn loạn của miền Nam mà báo chí Sài Gòn đã mĩa mai là **“nhất đi, nhì sư, tam cha, tứ tướng”** ấy, các xứ đạo được coi là **“bất khả xâm phạm”**. Nhiều cha có **“nghĩa quân”**, có **“dân quân tự vệ”**, có **“lực lượng Lam Sơn”** riêng với đầy đủ vũ khí!... Nhưng cuối cùng, trước thái độ cương quyết và đòi hỏi hợp lý của ông Loan, **“cha”** đã phải chấp nhận **“thượng tôn pháp luật”**, trao Phạm Ngọc Thảo cho lực lượng chính phủ.

***

Về đức tính thanh liêm của ông Loan, những ai đã đọc cuốn Bốn tướng Đà Lạt của Lê Tử Hùng hẳn còn nhớ vụ ông Loan trả lại nhẫn kim cương cho Hoa kiều Hoa Hồng Hỏa là một trong những thương gia gốc Hoa lương thiện trở thành nạn nhân của các tướng lãnh sau cuộc đảo chánh 1963. Ông ta bị vu oan và biệt thự của ông ở Đà Lạt bị tướng Trần Văn Đôn chiếm. Tới thời ông Loan coi CSQG, họ Hoa được minh oan và tiếp tục làm ăn. Khi ông Loan đã **“hết thời”** và phải ra ngoại quốc chữa chân (hai chân ông bị VC bắn gãy tại cầu Phan Thanh Giản trong Tết Mậu Thân sau này vẫn không lành hẳn), biết ông là người thanh liêm, gia cảnh thanh bạch, lại không thân nhân ở ngoại quốc, Hoa Hồng Hỏa đã trả ơn bằng cách tặng ông một cái nhẫn kim cương, theo lời ông kể lại sau này, ông không biết chữa trị sẽ kéo dài bao lâu và cuộc sống ở ngoại quốc khó khăn ra sau.

Nhưng cuối cùng mọi việc cũng đâu vào đó và ông cũng không phải bán cái nhẫn. Ngày ông trở về Việt Nam và trả nó lại cho chủ nhân, vợ chồng Hoa Hồng Hỏa đã khóc và lạy ông là **“thánh”**!...

***

Nhưng nếu đã là **“thánh”**, tại sao ông Loan lại nhẫn tâm cầm súng bắn vào đầu một tên Việt Cộng (đã bị <http://tieculun.hopto.org> - Trang 2

bắt trời) giữa đường phố Sài Gòn, để rồi bị cả phương tây lên án và tạo cơ hội tuyên truyền cho cộng sản và bọn phản chiến?

Muốn có câu trả lời, phải tìm nhìn rõ bàn tay nhuộm máu của tên sĩ quan đặc công Việt Cộng này.

Hồi Tết Mậu Thân 1968, có lẽ không một người dân Sài Gòn nào lại không biết, không nghe tới vụ VC tàn sát gia đình Trung tá Nguyễn Tuấn (Thiết Giáp), gồm 8 người trong đó có bà mẹ già 80 tuổi. Thủ phạm không ai khác hơn chính là tên thượng úy đặc công nói trên...

Vào lúc 4 giờ 30 sáng mừng hai Tết, một đơn vị đặc công Việt Cộng do tên sĩ quan này chỉ huy, cùng với các tài xế xe tăng của Tiểu Đoàn 2 Cơ Giới Việt Cộng, đã đột nhập vào trại Phù Đồng của binh chủng Thiết Giáp ở Gò Vấp. Mục đích của chúng là chiếm lấy các xe tăng của quân ta để tấn công Sài Gòn. Không ngờ đa số xe tăng trước đó đã di chuyển đi nơi khác, chỉ còn một số nhỏ và 40 quân nhân ở lại trại, trong đó có trung tá Nguyễn Tuấn và gia đình. Sau khi bọn đặc công làm chủ được tình hình trong trại, bọn tài xế VC leo lên các chiến xa để lái đi nhưng chúng không thể nổ máy (vì có một bộ phận bí mật đã khóa máy xe lại).

Lúc đó toàn bộ gia đình trung tá Nguyễn Tuấn đã bị VC bắt giữ. Tên thượng úy đặc công VC ra lệnh cho trung tá chỉ dẫn cách nổ máy xe tăng, nhưng ông từ chối. Tên VC liền thực hiện lời hăm dọa bằng cách đâm chết bà mẹ già 80 tuổi. Nhưng trung tá Tuấn vẫn không chịu khuất phục. Thế là lần lượt các người con, vợ ông và sau cùng tới bạn thân ông đã bị chúng đâm chết. Chỉ còn một đứa bé trai 10 tuổi được cứu sống.

Mấy ngày sau, khi được tin tình báo cho biết rõ khu nhà dân mà tên thượng úy nói trên và đồng bọn đang chiếm đóng, chuẩn tướng Nguyễn Ngọc Loan đã đích thân tới tận nơi chỉ huy cuộc vây hãm. Mặc cho quân ta kêu gọi đầu hàng nhiều lần, tên thượng úy vẫn ngoan cố núp trong nhà dân, tiếp tục bắn ra. Sau khi bị thương ở chân, y vẫn không chịu ra đầu hàng. Cuối cùng, ông Loan hết kiên nhẫn, ra lệnh cho các binh sĩ và cao xạ sát liễu chết xông vào. Cuối cùng các chiến sĩ Thúc y Quân Lục Chiến đã bắt sống được y.

Trong cuốn “In The Frontline” của mình, phóng viên chiến trường Úc Neil Davids (chết cách đây mấy năm tại Cẩm Bót) - người đã ở Việt Nam từ năm 1964 tới năm 1975, từng theo quân đội VNCH hành quân, từng vào thăm mật khu VC, đã bênh vực ông Loan về hành động xử tử tên VC tại chỗ, thay vì bắt làm tù binh. Tên VC mặc áo dân sự, tức là không phải **“quân nhân địch”** như đã quy định trong Quy ước Genève về tù binh, tội ác của y (giết cả gia đình trung tá Nguyễn Tuấn) đã quá rõ ràng, lại ngoan cố không chịu đầu hàng thì ông Loan có gọi là **“phiến loạn”** để xử bắn theo **“thiết quân luật”**, cũng chẳng có gì quá đáng.

Neil Davids đã đi tới kết luận: khi lên án các hành động tàn bạo trong cuộc chiến VN, việc làm **“sai nguyên tắc”** của ông Loan phải được miễn trừ, bởi vì ông có những lý do mà người hiểu chuyện cho là chính đáng.

Nhưng không phải ai cũng **“hiểu chuyện”**. Nhất là các nhà báo chỉ thích loan tin giật gân, khai thác hình ảnh khủng khiếp. Nhất là các thế lực phản chiến ở Mỹ và ở Tây Âu. Với các thành phần này, tấm hình của Eddie Adams chụp ông Loan bắn tên đặc công VC đã thành một bằng chứng vô giá trong việc thổi phồng những cái mà họ gọi là **“hành động tàn bạo”** của Hoa Kỳ và VNCH trong cuộc chiến.

Khách quan nhận xét, có cả một số người ngoại quốc không phải **“phản chiến”** cũng bất bình về việc làm của ông Loan. Và như vậy, số người bất bình, lên án ông chắc chắn đông hơn số người hiểu và bênh vực ông.

Nỗi đau khổ, niềm uất ức của ông Loan nói riêng và các quân nhân VNCH nói chung là trước đây phóng viên ngoại quốc đã được tự do (có khi còn được dành mọi sự ưu tiên, cung cấp phương tiện) trong việc theo sát các đơn vị QLVNCH và đồng minh để **“nghe tận tai, thấy tận mắt”**.

Trong khi đó, đã không có phóng viên nào chứng kiến và ghi nhận được hành động cực kỳ tàn bạo của Việt Cộng. Như bắn giết và quăng vào đồng lửa hơn 500 đàn bà trẻ con ở trại biệt kích Thượng Dakson (tỉnh Sông Bé), chôn sống hơn hàng ngàn người dân vô tội ở Huế trong Tết Mậu Thân, đâm chết mấy chục tuyên úy tại trường đại học Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt, pháo kích vào trường tiểu học Cai Lậy sau hiệp định Paris 1973 giết bao nhiêu học trò cùng cô giáo, hoặc xử tử thiếu tá Nguyễn Du ngay sau khi anh nhảy dù xuống đất, và hàng trăm, hàng ngàn vụ khác...

Bên cạnh đó, chúng ta cũng phải quy một phần trách nhiệm cho bộ máy tuyên truyền (quá tệ) của miền Nam trước năm 1975. Vụ thảm sát ở Huế với những hồ chôn người tập thể rành rành ra đó mà hầu như chẳng một người ngoại quốc nào biết tới. Ngày nay, khi chính viên tướng VC, tư lệnh phó Mặt Trận Huế (ngày ấy) công khai lên tiếng xác nhận (trên tạp chí Cuorea Việt) là đã vụ thảm sát này, và tự biện hộ là do **“lầm lẫn không tránh khỏi khi rút quân vội vã”**, thì miền Nam đã **“oong poăng phi nan”**, chẳng còn người ngoại quốc nào quan tâm tới chuyện cũ nữa! Riêng ông Loan thì dù muốn hay không, trước mắt nhiều người cũng mang tiếng “tàn bạo”. Chúng ta thể ngăn cấm họ lên án ông. Nhưng ít ra chúng ta cũng phải giải thích cho bạn bè, cho con cháu chúng ta hiểu rõ những nguyên nhân chính đáng nào đã khiến ông có hành động ấy.

Chính phóng viên nhiếp ảnh Eddie Adams đã phải ân hận trước những hậu quả mà tấm hình của mình gây ra cho ông Loan. Ngày ông còn sống, Eddie đã từng xin lỗi ông và gia đình. Nay khi được tin ông chết, Eddie lại lên tiếng kêu gọi nước Mỹ hãy khóc thương:

“The guy was a hero. America should be crying. I hate to see him go this way, without people knowing anything about him.”

Lời tuyên bố của Adams tuy không thể đền bù tất cả mọi bất công mà lúc còn sống ông Loan đã phải hứng chịu, nhưng ít ra cũng đủ để người chết được ngậm cười, đủ để con cháu ông được ngẩng mặt.

Riêng LND, dù không có những lời bênh vực của Neil Davids, không có câu thương tiếc của Eddie Adams, những tình cảm trân trọng đối với **“Sáu Lèo”** Nguyễn Ngọc Loan vẫn còn, và sẽ mãi mãi còn nguyên vẹn.

Lão Ngoan Đồng (TVTS 643)